

Column 'Een sleutel voor de nooduitgang' van Petra Jorissen uitzending 30 januari 2020

10.000 mensen in Nederland zijn niet ernstig ziek, toch hebben zij een aanhoudende doodswens. Dat blijkt uit onderzoek vandaag. Helaas wacht hen een eenzame en vaak ook gruwelijke dood omdat hulp is verboden. Iedereen verdient een waardig levenseinde. Goede wetgeving kan een einde maken aan de eenzaamheid en illegaliteit waartoe mensen nu worden gedwongen. Steun de mensen die zelf willen besluiten wanneer het genoeg is geweest. Strijd mee voor regelgeving.

Deze oproep van het Humanistisch Verbond kreeg ik vorige week in mijn mailbox. Ik las hem diagonaal, nee, eigenlijk alleen de laatste regel van de oproep en ik besloot mijn steun te geven. Ik waardeer het gedachtegoed van deze club, ik heb ze zelden belachelijke dingen zien doen. En van zelf kunnen besluiten te stoppen als het leven te erg wordt ben ik een oprechte voorstander.

Even later, rond 10.00 uur in de ochtend, zette ik de radio aan en om het half uur kwam er een vrouw op het nieuws vertellen dat meer dan tienduizend mensen ernstig aan het leven lijden en dat daar een humane oplossing voor gezocht moest worden. En wel nu!

In een ander programma dat achtergrondinfo bij het nieuws biedt werd die diezelfde vrouw gevraagd naar het waarom van het steeds maar dood willen van die mensen. Welaan, het bleek om 55 plussers te gaan. Hmmm...nog niet oud en afgeleefd dacht ik nog tamelijk monter.

Maar die tienduizend 55 plussers hadden geen betaald werk meer, of geen geld, ze waren ziek of eenzaam, hadden geen hobby's, soms zelfs he-le-maal niks wat hen interesseerde en op de televisie waren ze ook uitgekeken.

Er kwamen ook twee vrouwen met een doodswens aan het woord. De een had geldzorgen en vond de meeste dingen niet meer zo boeiend. Zichzelf zo te zien ook niet. Een andere kreeg steeds meer kwaaltjes die invloed op haar humeur hadden en ach' t was ook best wel een gedoe hoor, leven. Ze had het wel gezien. Eigenlijk.

Eigenlijk? Jazeker, want de ene dag was de doodswens beduidend minder dan de andere. Ik hoorde het aan. Eerst stomverbaasd, toen licht geërgerd en toen de mededeling echt ingedaald was flink geïrriteerd. Ik zal niet snel lachen als iemand over een doodswens praat, maar gratis gebabbel over doodswensjes licht, daar kan ik niet tegen.

De remedie zou moeten bestaan uit een pil die je altijd en overal mee naar toe kunt nemen voor het geval dat... Noem het een 'sleutel naar de nooduitgang'. Meteen sloeg mijn fantasie op hol. Ik zag vakantiegangers met zo'n speciale sleutel al in paniek raken, omdat er vlooiën in het hotelbed zaten, omdat ze verdwaalden of omdat de bestemming zwaar tegenviel. Om dan tot de ontdekking te komen dat die verdorpe sleutel nog thuis op het nachtkastje lag. Paniek, blinde paniek.

Zijn er dan werkelijk zo veel mensen op leeftijd die niet weten dat leven net zoiets is als de Belastingdienst? Dat we het vaak niet leuker kunnen maken?

En toen las ik in Vrij Nederland iets over denker Bas Heijne. In zijn nieuwste boek stelt hij dat de grootste angst van de mens is dat hij controle over zichzelf verliest. Onzekerheid, onduidelijkheid, geen vastigheid zijn funest. En dat moet kost wat het koste moet worden voorkomen.

Volgens Heijne bestaat een waardevol bestaan nu net uit onzekerheid en onveiligheid. 'Anders zal je leven even comfortabel als nietszeggend zijn.' Da's andere koek. Pfoeoeoe....